

σμένο με πούπουλα ψεύδους. Διαρκής υπόθεσις ζωής. Όμοιομα ανθρώπου, παστωμένου και σοβατισμένου ζωοφανώς με όργαν αίσθησαςμου και νοησεως. Φιλολογικός: Ραγισμένο σταγονόμετρο δημιουργικής έκδηλώσεως. «Κόκκινος μπλερντής, επί του όποιου φραγματογραφούνται σκιαί και άερικά σέψεων, συναισθημάτων, φράσεων. Ύφος: Λιτανευτική άνακομιδή λειψάνων. [Και έν γένει, κατά σαμφακικήν τεχντροπιάν έκφράσεως, άνεμολειοεμβολιοεώλειος]. Άράχνη—πεταλούδα—ποντικός. Εύγενικωτάτη μουσίτια. Ειδώλιον. Πατισάδιον ψυχής. Πράσσον πνευματικότητος. Μέγας άυτοπλαστογράφος. Γρίπλη όλων των ιδεολογιών, των τεχντροπιών και των ψυχοροφιών. Ψειρολοφιή συζητήσεως...

Χαίρε, λοιπόν, εύγενική δυστυχή Ναπολέον, ιεροποιημένη μοιχλα ώραιοπαθείας, άδειο άδυτον ψυχιμοού, σβουμένη βωμέ θυσιών εις τον Μολόχ του Αίσθητισμοού, καλλονικον έρειπιον, παραχωμένον υπό τά πετώματα του Χρόνου, επί του όποιου δεν δύναται πλέον να γίνον άνασκαφαί, φιλολογική Δράγα, διαρκώς ψευδεγχομονούσα έργα, λογοτεχνικόν και φιλοσοφικόν άπομιζώμα, ώραιον χάρισμα θανάτου, διακόσμητος και διάγλυφος σφραγίς φθοράς, έξω πλέον του αισθητικοό νυμφώνος και ύμεναίου, ακήδευτον εύώδες πτώμα, επί του όποιου αί λαμπάδες της κηδείας των πώθων σου και των ιδεολογιών σου φραγματογραφοούν τά θλιβερά παίγνια των σιών των φλογών των, όταν αυτά άνακινούνται υπό τον μυστικόν βαθόν στεναγμόν του κολασμένου πνευματός σου, τό όποτον σύρται όδυνώμενον όπισθεν της αιώνιου καταδίξης του. Χαίρε λυπητερόν φώς ψυχής, ό όποτος έννομιος ότι ήδύνατο να τάξης την πνευματικότητα όπισθεν αυτής, και αύτάς, και αειράν, όπισθεν του σώματός σου. Χαίρε σύ ό άνατραπεις, διότι ήθέλησες να όπισθοβατήσης άπάντων της δημιουργικής Έξελίξεως.

Χαίρε παριγεμίσιμα και πάστομα άνθρωπου, χαίρε εύγενική άνομία ψυχής, χαίρε νεκροθήκη πλέον όρμών και παθήσεων. Χαίρε λαμπροβόλον έπικονίαμα έφηβείας, χαίρε ψυχιμοου τεφροθήκη. Χαίρε όδόν του μοιραμένου, χαίρε κρίνε διάσηπτε από τά φθινόπωρα των ετών. Χαίρε «Ραγισμένο βάζο» σαρκικής όπιστάσεως. Χαίρε χειμώνανθε, με όνειρον μόνον άρώματος πλέον. Χαίρε λιποθυμία ζωής. Χαίρε παρυδωξώτατον τέρας νεογένοντος. Χαίρε άποχρωματισμα, άποζουμισμα, άποσπλογγισμα, άποψύχισμα, άποτίναγμα, άποκλώσισμα, άπόδριμμα, άπόπλυμα άνθρωπου. Χαίρε θρύλε καλλονοπαθείας, πολύ κιβδήλον και ύπόπτου όμως κατά τό περιεχομένον και την ποιότητα. Χαίρε ό φαινομένος ό: να είσαι διαρκώς φριστωμένος, εί φριτωδες άλληλοπεριπέλημα, τον σκελετόν των εύνοχισμένων πώθων σου. Χαίρε τραγικον γλασμα γαλήνης. Χαίρε ύποπτος αίθρια πνευματικής έναρμονίσεως. Χαίρε ταραγμένη σιά έμφύχου όντος, ή όποία δισκομαινεις άγωνιάδης τους τελευταίους φροσφορισμούς του παρά τό άνοιγμα του πνευματικού του λάκκου. Χαίρε πνευματικόν φθισιατρείον, Κεραμεική ψυχιμοού, ψυγειον συναισθήματος. Χαίρε Σπινάλωγκα χαρακίτηρος. ΑΜΗΝ.

Χ. Παπαντωνίου 'Ηλιόκαυτος

Υ. Γ. Αί άλλαι δόσεις της Σκιαγραφίας άλλου.

Χ. Π. Η.

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Σέ προηγούμενο φύλλο μας έγράψαμε για ποιά λόγο έξ αιτίας κάποιου Έλληνος πού έκλεβε στά χαρτιά στό Παρίσι, τον Θεόδωρον Άπουλον, έπλησαν την όνομασίαν «Γκρέκ» από τά 1685 εκείνοι πού κλέβουν στά χαρτιά.

Η ένδική τιμή μας όμως άποκαταστάθηκε πριν από λίγες μέρες στό Παρίσι.

Ο Άθηναίος κ. Νέστορ Βολσαμάκης, πού ειχε πάει τώρα τελευταία στό Λονδίον, ανακάλυψε σ' ένός παλαιοβιβλιοπωλού ένα άρχαιο χειρόγραφο γραμμένο από κάποιον πού τον έλεγαν Μούσγκριτς.

Ο Μούσγκριτς αυτός διηγείται πως τον καιρό πού βρισκόταν στό Παρίσι, στό 1685 σκότωσε σε μία οήξει ένα νέο Έλληνα και του πήρε τά πιστοποιητικά του. Ο Έλληνας αυτός λεγόταν Θεόδωρος Άπουλος.

Με τά χαρτιά και με τό όνομα του Έλληνος ό Έγγλέζος κατώρθωσε να κερδίση την έμιστοσύνη του στραταρχουδε Βιλλερουά, πού τον ειτήγαγε στην αυλή. Εκεί έκανε τις κλεψίες του άποδιδοντας άνέκαθεν στον Έλληνα ήδηθεν χαροποιάικτην και έξ αιτίας αυτόν κλεισθήκε στη Βασιλίλη. Όταν επί τέλους, τον άπεφυλάκισαν γύρισε στην Άγγλία και έγραψε τά άπομνημονευμάτα του, που έλεσον τώρα στα χέρια του κ. Βολσαμάκη.

Ο κ. Βολσαμάκης έπιμένει τώρα ότι δεν εινε Έλληνας αλλά Άγγλος ό κλεφτής στα χαρτιά.

Η Γαλλική έφημερίς πού τά γράφει όλα αυτά, έπιμένει πως από συνήθεια θα έξακολουθούν να λέγονται «Γρέκ» οι... χαρτοκλέπται!

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα)

Τά μικρά λευκά παραπέταματα κινήθηκαν, τό κόκκινο παπλωματάκι γλύστρησε σιγά-σιγά στην άρχή, έπειτα γρήγορα και έπικε κατά γής και στο φώς του καντηλιού φάνηκε τό μελαχροινό προσωπάκι, μιας μικρής κόρης.

Κάποιο μυστήριο συμβαίνει στο σπίτι. Χωρίς άλλο τελείται τό περιμένονο μυστήριο του έρχομοσ του Ίησοφ, για τό όποιο άκρες μέσοσ ήξερε αυτή, του μικροφ Χριστού του σπαργανωμένου και διπλωμένου σε ώσιας άσπρες ταντέλλες: και φορέματα και τριγωνισμένον από πολλούς άθρόωπος γονατισμένους γύρω από μία κούνα με χρυσόχαρτο.

Συνήθως λοιπόν άπάνω στην ώρα. Η νύχτα εξακολουθούσε άκόμα κι' όμως αυτή άκουσε ένα πνευμένο ποδοβολήτο ανθρώπων πού πατιόσαν στις μύτες, για να μην άκουσθούν. Φοιές κλαυθάρικες και λίγο παρόξενες έφταναν σ' αυτά της, σαν θρήνοι σιγαλοί. Ποιός μπορεί να κλαίη όταν εννάται τό παιδί του Θεοφ;

Ήταν ώραία ή εικόνα της μικρής μελαχροίνης κόρης, πού φαινόταν μέσα στα άσπρα τά παραπέταματα, απ' τά όποια κύτταζε με τά μεγάλα, όρθάνοιχα μάτια της, κι' έντέτοις τ' αυτί της με κάποια ποιηρή περιόρεια.

Τό μυστήριο θα γινόταν, φαίνεται μπρός στα μάτια της.

Θά έβλεπε τους τρεις Μάγους πού θα έρχόντουσαν από μακρυνά, πολύ μακρυνά, να προσκυνήσουν τό παιδί του Θεοφ και τά του φέρον γυνίσοματα και παιγνδια και τόσα άλλα όδρα. Τι κρισμα, πού τό άδερφακι της, ό μικρός ό Αγιοσίνιτος, ήταν άρρωστος, και δεν θα μπορούσε να χαρή τό λαμπρό έκκεινο θέαμα. Πρέπει να έχη ύπομονη ως τον άλλο χρόνο.

Τό καίμένο τό παιδάκι! Ποφ να ήταν τώρα!

Τό είχαν χωρίσει από αυτήν, γιατί ή άσθενεία του ήταν κολλητική...κάτι πράγμα στο λαμό...ένα κακό πράγμα πού τό λενε διαφθερί! Να εινε, άραγε, καλλύτερα;

Στους διαθρόμους εξακολουθούσ' τα γι-γι και ή σβουμένες φωνές. Τά ποδια γλυσιροδν χωρις κροτό, κάτι έκτακτο συμβαίνει την ώρα αυτή πού περιμένεται ή μιστική στιγμή πού θάρθη ό μικρός Χριστός. Πρέπει να μαθη!...

Έργαλλε τό ένα ποδαράκι έξω από τό κοεβρά-τι της, έπειτα τό άλλο, πένταζε τό πάλωμα, και σιγά-σιγά πήγε στην κοεβρατοκάμαρα του μπαμπά και της μαμάς. Ήταν σκοτάδι...Μά από τά ίζαμια της πόρτας πού ήταν εινο οάλλα, διέκρινε φώς.

Από εκεί β-βαβια θα έρχόταν ό Χριστός. Και να τό μυστήριο πού τό βλέπει τώρα με τά μάτια της δλάνωχτα, τό στόμα άνοιχτό, τη μύτη κολλημένη στο γαλλί της πόρτας απ' τη οάλλα. Σιη μέση της κάμαρης εινε σημερινός και στολισμένος με ταντέλλες ένας θρόνος και άπάνω στο θρόνο ν'ήν σαν κούνα, αλλά μία κούνα πού δεν ειχε λεί άλλους όμοια, σαν αυτή, άσπρη και αυτή, πολύ άσπρη με χρυσά και άσημένα γάλονα τριγύρω, με άσπρα άνθη, κάτασπρα, και έπειτα φώτα, πολλά φώτα, σαν να άνοιξεν ό ουρανός, κι' εφάνηκαν όλα τά άστέρια! Τριγύρω εινε γονατισμένα πολλά πρόσωπα κι' άλλα πρόσωπα μαζεμένα κοντά στο μπαλκόνι οιογινιθιζούν...

Περίογο πράνμα, αυτά τά πρόσωπα τα γνωρίζει. Εινε ό παπποφ, ή γυνιά, οι θείοι, ή θείτες...και εκεί κάτω καθισμένη, με τά μάτια καρφωμένα στην κούνα, ή μαμά της...και κοντά στο θρόνο, σκνιμένες σαν από οέβας και λατρεία...ό πατέρας της.

Του παιδιου πούνα κομνημένο στην κούνα...μόλις φαίνεται τό κεφαλάκι του και τά χεράκια του σταιρωμένα άπάνω στο στήθος του. Μά αυτό τό κίτρινο κεφαλάκι τό ήσυχο, τό ακίνητο, εινε τό άδελφοφ της, του μικροφ Αγιοσίνιτου, πού τον έννομιζε άρρωστο με γατρικά, και με καταπλάσματα.

Αυτός ήταν ό Χριστός!...

Χωρίς να τό θελή, χωρίς να έχη συνείδηση τι έκανε, έσπρωξε την θύρα και με τά γυμνά τά ποδαράκια της, τό λευκό ποικαμοιάκι της, τά πονήρα ματάκια της, τό γλαστό στοματάκι της, βρέθηκε στην μέση της οάλλας κι' έφώναξε, μέσα στη σιωπή και τη μεγάλη λύπη.

— Τόν ειδα τον Χριστό! Τι όμορφος πού εινε! Κ' έδειξε τό άδερφακι της.

Ο μπαμπάς της την πήρε στην άγκαλιά του και την έπηρε γρήγορα-γρήγορα στο κοεβρατάκι της.

— Ναί, ό Χριστός γεννήθηκε, της ειπε σιγά, θλιβερά, μά θα φύγη αύριο με τον Αυγοσίνιτο μας...Κοιμησου τώρα...

Η μικρούλα κλεί τά μάτια της και σέπτεται, όλο σέπτεται...Μά γιατί θα φύγη ό Αγιοσίνιτος; Γιατί!...

Δεν μπορεί να καταλάβη πως ό Αγιοσίνιτος πέθανε τη Χριστουγεννιάτικη αυτή νύχτα!...

Γ. Φερρέντα

Ο θρωσ και ή πολιτική εινε ό θάνατος της φίλλας.

Κάρμεν Σούβλα